

telse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet og ikke bare en fælles opfattelse, men også en sikring af, at disse principper rent faktisk efterleves i praksis.

Fra konservativ side ser vi en helt afgørende balance mellem på den ene side at styrke effektiviteten i EU gennem flere flertalsbeslutninger og en styrket Kommission og så på den anden side en modvægt til dette gennem en sikring af, at nærhedsprincippet respekteres, så der ikke udvikles en unødvendig centralisme i EU. Også en klart defineret rolle for de nationale parlamenter er en væsentlig brik i den balance.

Det er også tankevækkende i relation til udvidelsen, at ingen af de nye medlemslande har forbehold over for deltagelse i nogen dele af EU-samarbejdet. Der er overgangsordninger, javel, også når det gælder den fælles valuta, men i sidste ende er de alle fuldgældige medlemmer af Den Europæiske Union.

Det betyder, at fra 2004 vil en række tidligere kommunistiske østeuropæiske lande deltage på fuld styrke i samarbejdet i EU, mens vi i Danmark sidder tilbage med forbehold over for deltagelse i de efterhånden meget væsentlige samarbejdsområder, nemlig det retlige samarbejde, forsvarssamarbejdet og den fælles valuta. Det isolerer Danmark i en europæisk sammenhæng og er ikke på længere sigt holdbart. Derfor skal forbeholdene også efter konservativ opfattelse væk så hurtigt som muligt. Det har vi ment længe, uden at vi har lagt os fast på nogen bestemt dato for afholdelsen af en folkeafstemning; mange forhold spiller jo ind i en sådan afgørelse.

Hvis en folkeafstemning med så stor sandsynlighed som muligt skal resultere i et ja til at afskaffe forbeholdene, er det bl.a. af afgørende betydning, at et så bredt flertal i Folketinget som overhovedet muligt tilslutter sig, før vi gennemfører en folkeafstemning. Der skal imidlertid ikke være tvivl om, hvis nogen er i tvivl om det, at Det Konservative Folkeparti når som helst vil være rustet til en folkeafstemning om forbeholdenes afskaffelse.

Endelig er der grund til at minde os selv om, at dette vil være den største udvidelse på én gang af samarbejdet i EU, men der forestår i de kommende år en række yderligere udvidelser af medlemskredsen, først og fremmest Bulgarien og Rumænien, der formentlig vil opnå medlemskab fra 2008, Norge, Island og Schweiz bliver formentlig også alle parate til medlemskab før eller siden.

Så er der hele situationen omkring Tyrkiet. Tyrkiet er slet ikke parat til medlemskab på nuværende tidspunkt, men i løbet af en årrække vil det blive realistisk at tale også om tyrkisk medlemskab af EU. Landene på Balkan samt Hviderusland, Ukraine og Moldavien kan også være potentielle kandidater på den meget lange sigt, så det bliver bestemt ikke sidste gang, at vi skal drøfte udvidelse.

I den almindelige glæde over gennemførelsen af aftalen om udvidelsen må vi imidlertid ikke glemme de mange andre succeser, der er opnået under det danske formandskab. Her skal jeg bare nævne nogle enkelte hovedområder.

Når det gælder udvikling af det indre marked, har det danske formandskab opnået en række væsentlige resultater, herunder et frit fælles energimarked, styrkede konkurrenceregler og en forbedret infrastruktur, ikke mindst på luftfartsområdet.

Også på det retlige område er der i den danske formandsperiode sket betydningsfulde fremskridt inden for bekæmpelse af terror, grænseoverskridende kriminalitet, regler om indvandring og asyl og udbygning af borgernes civile retlige stilling i sager af grænseoverskridende karakter.

Jeg vil også gerne fremhæve, at det på det udenrigspolitiske område er lykkedes at etablere en fælles EU-holdning i forhold til en række væsentlige internationale problemstillinger og dermed styrke EU's position som en international aktør.

Så jeg vil slutte mit indlæg her med et stort tillykke til regeringen med et rigtig godt gennemført formandskab.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Dansk Folkeparti bryder sig ikke særlig meget om tanken om, at Tyrkiet inden for en årrække, som hr. Lars Barfoed siger, skal være medlem af EU, men når hr. Lars Barfoed nu tager emnet op og i sit ordførerindlæg netop siger, at det er konservativ politik, at Tyrkiet i løbet af en årrække, som han siger i ordførerindlægget, skal være medlem, så bliver jeg nødt til at spørge, hvad der efter konservativ opfattelse nærmere ligger i »en årrække«.

Kl. 16.25

Altså der har været en tendens til, at oppositionspolitikere sådan bredt også i andre EU-lande har været enige om, at det ikke var så god en idé med tyrkisk EU-medlemskab, og at man derfor